

ความเชื่อเรื่องเจ้าที่ในพื้นที่มหาวิทยาลัยมหิดล ณ ศาลายา
ศาสตราจารย์นายแพทย์พูนพิศ อมาตยกุล

เจ้าพ่อขุนทุ่ง
รองศาสตราจารย์ ดร. สุกีร์ เจริญสุข

จัดพิมพ์โดย

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
๒๕/๒๕ ศาลายา พุทธมณฑล นครปฐม ๗๓๑๗๐
โทรศัพท์ (๐๒) ๕๕๑-๕๑๖๑ โทรสาร (๐๒) ๕๕๑-๕๑๖๐

Julia & Co. Inc.

11/10/15

ความเชื่อเรื่องเจ้าที่ในพื้นที่มหาวิทยาลัยมหิดล ณ ศาลายา

ศาสตราจารย์นายแพทย์พูนพิศ อมาตยกุล

เจ้าพ่อขุนทุ่ง

รองศาสตราจารย์ ดร. สุกีร์ เจริญสุข

จัดพิมพ์โดย

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

๒๕/๒๕ ศาลายา พุทธมณฑล นครปฐม ๗๓๑๗๐

โทรศัพท์ (๐๒) ๔๔๑-๔๑๖๑ โทรสาร (๐๒) ๔๔๑-๔๑๖๐

วามเชื่อเรื่องเจ้าที่ในพื้นที่มหาวิทยาลัยมหิดล ณ ศาลายา

ศาสตราจารย์นายแพทย์พันธุ์พูนพิศ อมาตยกุล

๑. บทนำ

มนุษย์เราทุกคนเมื่อเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่มีเหย้ามีเรือนกันแล้ว ย่อมต้องมีความรับผิดชอบต่อครอบครัว ความรับผิดชอบส่วนหนึ่งหมายถึงการระมัดระวังให้ครอบครัวมีความพร้อมในปัจจัยสี่คือ มีอาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค แต่ก่อนนั้นถือว่าใครมีปัจจัยสี่นี้มากเท่าใดหมายถึงความอุดมสมบูรณ์สุขของครอบครัวนั้น ต่อมามนุษย์ก็เริ่มสะสมสิ่งมีค่าต่าง ๆ อันได้แก่สินทรัพย์นานาประการ มนุษย์จำเป็นต้องพิทักษ์รักษาให้คงไว้ ก็เกิดความจำเป็นในความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ครั้นมาถึงยุคของการพัฒนาชนบทในประเทศไทย เราก็มียกกำหนดในเรื่องของการดำรงชีวิตให้มีความสุข โดยจะต้องมีความจำเป็นพื้นฐานมากขึ้นเป็น ๘-๙ ประการ หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่า จ.ป.ฐ. ๙ คือ อาหารดี มีที่อยู่อาศัยพร้อม มีการดูแลสุขภาพโดยทั่วถึง มีอนามัยครอบครัวดี มีการศึกษาดี มีปัจจัยผลิตดี มีการพัฒนาจิตใจดี มีการร่วมงานที่ดี และมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินดี

มนุษย์แต่ไหนแต่ไรมาล้วนต้องการความอุดมสมบูรณ์และความอยู่เย็นเป็นสุขมักหวาดกลัวต่อภัยพิบัติที่จะมาเกิดแก่ครอบครัว เพื่อป้องกันภัยพิบัติ จึงจำเป็นจะต้องมีสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจึงเกิดเป็นความจำเป็นว่าครอบครัวควรจะต้องมีผู้คุ้มครองรักษา ดังนั้น ที่อยู่ของคนไทยแต่โบราณมาจึงต้องมีการตั้ง “ศาลพระภูมิ” และ/หรือ “ศาลเจ้าที่” ไว้เคารพบูชา เพื่อให้เกิดความอบอุ่นใจแก่ตนและครอบครัว

ศาลพระภูมินั้นเชื่อกันว่าเป็นที่อยู่ของเทวดาที่รักษาอาณาเขตที่เราอาศัยอยู่ พระภูมินั้นต้องตั้งศาลให้สูงเสมอรระดับตาหรือระดับศีรษะ ศาลพระภูมิมักจะอยู่ที่มุมหนึ่งของที่ดินในเขตที่อยู่อาศัย มีเสาเพียงต้นเดียวรองรับศาลไว้ หันหน้าเข้าสู่บ้านเรือนอยู่ตลอดเวลา โครงสร้างของศาลอาจเป็นรูปร่างของวิมานหรือปราสาท

ศาลเจ้าที่นั้นเชื่อว่าต้องสร้างอยู่บนเขาทั้งสี่เสมอ ระดับมักจะต่ำกว่าศาลพระภูมิเล็กน้อย กำหนดให้เป็นที่อยู่ของจิตวิญญาณที่สถิตเป็นเจ้าของ ซึ่งครอบครองหรือเคยอยู่ในที่ดินผืนดังกล่าวมาก่อน หมายความว่าเจ้าที่นั้นเคยเป็นคนมาก่อนย่อมมีจิตเป็นมนุษย์ชอบของต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน การเช่นสรวงบูชาเจ้าที่จึงต้องใช้ของที่ทราบมาว่าเจ้าที่ชอบอะไรก็ปฏิบัติอย่างนั้น เช่นเจ้าที่ชอบผลไม้ เหล้าบุหรื หมากพลู ชอบสีเขียว สีแดง ผู้บูชาก็จัดการเช่นไหว้ตามที่ประสงค์

ชาวบ้านทั่วไปมักปฏิบัติต่อเจ้าที่เสมือนหนึ่งเป็นผู้ที่ร่วมอาศัยอยู่ในเขตบ้านเดียวกัน จะทำกิจกรรมใดก็มักจะบอกกล่าวเล่าแจ้งให้เจ้าที่ทราบ เช่นถ้าจะมีคนเข้ามาพักอาศัยค้างคืนในบ้านแม้จะเป็นเพียงระยะสั้นก็ต้องบอกกล่าวเล่าแจ้ง เมื่อใดได้ปัจจัยที่ติดมามากก็จะแบ่งสรรปันส่วนสิ่งนั้นให้แก่เจ้าที่เสมอกับทุกคนในครอบครัว เมื่อใดมีปัญหาต้องการความช่วยเหลือ ก็จะบอกกล่าวให้เจ้าที่ทราบและขอความอนุเคราะห์ช่วยเหลือไปพร้อมกันด้วย ดังนั้นจึงมีลักษณะของการพึ่งพาอาศัยกันอยู่เป็นนิตย์ ถ่ายเททุกข์สุขซึ่งกันและกันเสมอมา

๒. ที่ดินตำบลศาลายา

เรื่องของที่ดินบริเวณศาลายาและตำบลใกล้เคียงนี้มีตำนานหรือเรื่องราวที่เล่าต่อกันมาหลายทาง เรื่องเล่าเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของความเชื่อที่เกิดขึ้นแก่ผู้รับฟัง แต่จะเชื่อกันมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสัญชาตญาณหลายประการ ซึ่งจะได้กล่าวต่อไปในตอนท้ายของบทความนี้ เรื่องเล่าหรือมุขปาฐะ มีหลายเรื่องด้วยกันดังจะได้บรรยายต่อไป

เรื่องที่ ๑ บริเวณที่ดินนี้ เคยมีโรคระบาด คนตายกันมาก

เมื่อผู้เขียนยังเล็ก เวลาเดินทางจากกรุงเทพฯ ออกไปต่างจังหวัดทางตะวันตกหรือทางใต้โดยทางรถไฟ จะต้องเดินทางผ่านสถานีรถไฟสองแห่ง จะต้องเดินทางผ่านสถานีรถไฟสองแห่ง แห่งหนึ่งเขียนป้ายสถานีว่า ศาลาทำศพ อีกแห่งหนึ่งคือ ศาลายาเจ้าคุณทวดของผู้เขียน คือ พระยาบุศยรัตนดี (นามเดิมทับทิม อมาตยกุล) เคยเป็นผู้ทำหน้าที่ขับรถยนต์พระที่นั่งของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเล่าว่า แต่ก่อนนี้สถานที่สองแห่งนี้น่าจะได้เคยมีเหตุการณ์อะไรบางอย่างทำให้คนเจ็บไข้ได้ป่วยถึงล้มตายกันมาก จึงมีการตั้งศาลาขึ้นจ่ายยาแก่คนเจ็บเหล่านั้น เมื่อล้มตายลงก็จัดการเผาศพ จึงมีทั้งศาลายา และศาลาทำศพ แต่ท่านก็ได้เล่าในรายละเอียดว่าเหตุนี้เกิดเมื่อใด ต่อมาทางกรมรถไฟเห็นว่า ชื่อศาลาทำศพ ไม่เป็นมงคล หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ จบสิ้นลง ก็มีการเปลี่ยนชื่อ ศาลาทำศพ เป็น ศาลาธรรมสพณ (‘‘สพณ’’ มาจากคำว่า สรรพ แปลว่า การฟัง) มาจนทุกวันนี้ หากจะถือว่าเรื่องที่ท่านเจ้าคุณเล่านี้เป็นประวัติศาสตร์บอกเล่า คนที่เคารพเชื่อฟังท่านเจ้าคุณผู้เล่าอาจจะเชื่อท่านทันที แล้วความเชื่อนั้นทำให้ฝังใจจำ ในที่สุดก็เล่าเรื่องนั้นต่อไปอีกเมื่อมีโอกาส

เรื่องที่ ๒ ตำบลศาลายาเป็นที่ของสมุจรรายในอดีต

คนเก่าแก่ในพื้นที่ศาลายาเล่าประวัติของท้องถิ่นนี้ต่างกันไปหลายทาง ทางหนึ่งว่า แต่ก่อนนี้เป็นสถานที่ที่มีโจรรายชุกชุมมาก เป็นสถานที่พักพิงหลบซ่อนตัวของโจรรายที่หนีมาจากในกรุงเทพฯ ทนทางเปลี่ยว ผู้คนในละแวกบ้านนี้ จะออกไปไหนมาไหนก็เกรงกลัวโจรราย แม้จะออกไปหาหมอเมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยก็ไม่กล้า จึงมีผู้เมตตาสร้างศาลาขึ้นหลังหนึ่ง นำเอายาสมุนไพรต่าง ๆ ที่รักษาโรคได้มาแขวนไว้เป็นทาน ให้ผู้คนไปเก็บมาใช้ จนแม้เมื่อถึง พ.ศ. ๒๕๐๐ รัฐบาลของ ฯพณฯ จอมพล ป. พิบูลสงคราม จะได้ออกพระราชบัญญัติเวนคืนที่ดิน ๒,๕๐๐ ไร่ สร้างเป็นพุทธมณฑลขึ้น ต่อดัดถนนลูกกรุงพุทธมณฑลสาย ๔ แล้วก็ตาม ก็ยังได้ชื่อว่า ศาลายา เป็นตำบลที่มีโจรรายชุกชุม เป็นที่โจรรายหลบซ่อนตัว ฯลฯ

อีกกระแสหนึ่งเล่าว่า เดิมสถานที่นี้ห่างไกลความเจริญมาก คนที่อาศัยอยู่หากเจ็บไข้ได้ป่วย กว่าจะออกไปหาหมอรักษาต้องเดินทางไกลมาก จึงมีผู้ศรัทธาสร้างศาลาขึ้นหลังหนึ่ง จัดหาหยูกยาต่าง ๆ ห่อแล้วแขวนไว้ที่ศาลาแห่งนั้น ใครต้องการยาอย่างใด ก็จะไปเลือกหาเอาได้จากศาลาแห่งนั้น ท่านจึงเรียกสถานที่แห่งนั้นว่า ศาลายา สิบมา

เรื่องที่ ๓ ที่ดินศาลายา เดิมเป็นของรัชกาลที่ ๔ และเป็นมรดกตกทอด

ต่อมา

หม่อมเจ้าดวงจิต จิตรพงศ์ พระธิดาของสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ ทรงเป็นพระราชนัดดาในพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ ปัจจุบันทรงเป็นหัวหน้าแห่งพระราชวงศ์สายราชสกุลจิตรพงศ์ และทรงมีที่ดินกว้างใหญ่ใกล้กับวัดศาลาวัน ปัจจุบันคือวัดสำคัญของชาวบ้านศาลายา ทรงเล่าถึงเหตุการณ์ที่ทรงได้มาซึ่งที่ดินดังกล่าวในเขตศาลายาว่าเป็นที่พระราชมรดกที่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ ได้พระราชทานแก่สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ พระบิดาของท่าน

ในสมัยรัชกาลที่ ๓ พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวยังครองราชสมบัติอยู่นั้น พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าฯ ยังทรงผนวชอยู่และได้เสด็จจุดธูปไปในป่าเลยเขตมณฑลนครชัยศรีไปทางทิศตะวันตก ทรงพบเนินใหญ่สัณฐานเป็นรูปพระมหาเจดีย์ เมื่อทรงสำรวจแล้วก็แนพระราชดำริว่าคงจะเป็นที่ตั้งนครใหญ่ในอดีตซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธศาสนาครั้งทวาราวดี เสด็จกลับมาเข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว กราบบังคมทูลขอให้

ทรงปฏิสังขรณ์พระเจดีย์ใหญ่แห่งนั้น พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าฯ ตรัสว่า จะต้องขนเอาเงินทองไปทิ้งเสียในป่าท่าไม้ เจดีย์อยู่ห่างไกลถึงเพียงนั้น ถนนหนทางก็ไม่มี แล้วใครจะเข้าไปไหว้ไปกราบถึงได้ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าฯ ก็ทรงนั่งอยู่ ครั้นถึงคราวที่ทรงขึ้นครองราชสมบัติในปี พ.ศ. ๒๓๙๔ ไม่นานนัก ก็โปรดเกล้าฯ ให้ชุดคลองจากแม่น้ำเจ้าพระยาไปทางทิศตะวันตกไปจนถึงบริเวณที่ทรงพบฐานพระเจดีย์ดังกล่าว จึงทรงปฏิสังขรณ์พระเจดีย์นั้น ตามความเชื่อส่วนพระองค์ว่าเป็นพระมหาเจดีย์ที่เป็นสัญลักษณ์ของการตั้งพระพุทธศาสนาเป็นปฐมกาลในสมัยทวารวดี พระราชทานนามพระเจดีย์นั้นว่า **พระปฐมเจดีย์** ส่วนคลองที่ขุดให้คนเดินทางขึ้นไปนมัสการนั้น พระราชทานนามว่า **คลองเจดีย์บูชา** ซึ่งก็คือคลองใหญ่ที่ทอดผ่านตำบลศาลายาในปัจจุบันนี้ไปต่อกับแม่น้ำนครชัยศรี

เนื่องจากพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเกลี้ยราช-สมบัติเมื่อพระชันษามากถึง ๔๗ พรรษาแล้ว พระราชโอรสพระราชธิดาที่ประสูติ หลังขึ้นครองราชสมบัติยังมีพระชันษาน้อยกันทุกพระองค์ ทรงเกรงว่าหากสิ้นแผ่นดินของพระองค์ลง พระเจ้าอยู่หัวพระองค์ใหม่ซึ่งจะเป็นใครที่ไหนไม่อาจทรงทราบได้ไม่ยอมรับพระราชโอรสหรือพระญาติให้ขึ้นครองราชสมบัติต่อแล้วพระเจ้าลูกยาเธอและพระเจ้าลูกเธอทั้งหลายที่ยังทรงพระเยาว์จะลำบากไม่มีที่จะอาศัยอยู่อาศัยกัน จึงทรงใช้เงินส่วนพระองค์ ซื้อที่ดินสองฝั่งคลองที่ขุดไว้เป็นจำนวนมาก เพื่อจะได้แบ่งปันกันในหมู่พี่น้อง ได้ทำนาหาเลี้ยงชีพกันต่อไปเมื่อโตขึ้น ด้วยเหตุนี้เองพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ซึ่งทรงเป็นเจ้านายและทรงเป็นพระบรมเชษฐาพระองค์ใหญ่ จึงได้จัดแบ่งที่ดินดังกล่าวพระราชทานแก่บรรดาพระราชโอรสธิดาในรัชกาลที่ ๔ ให้เป็นที่นาสำหรับหาผลประโยชน์โดยให้คนเข้าทำนามาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ ต่อมาบางพระองค์ได้ขายตกทอดไปเป็นของชาวบ้านบ้าง บางส่วนก็ถูกเวนคืนไปเป็นพุทธมณฑลบ้าง บางส่วนตกเป็นของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์บ้าง ชาวนาเหล่านั้นเมื่ออยู่ในที่ดินเขาก็เข้าทำนาในราคาถูกลดลงมา ที่ดินที่เป็นพื้นที่ของมหาวิทยาลัยมหิดลปัจจุบัน ก็เป็นที่ดินพระราชมรดกจากรัชกาลที่ ๔ ผ่านมายังรัชกาลที่ ๕ จนถึงรัชกาลปัจจุบัน

มหาวิทยาลัยมหิดลได้รับพระราชทานพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ให้มหาวิทยาลัยมหิดลซื้อที่ดินส่วนพระองค์ในราคาถูกพิเศษ ไร่ละ ๑๐,๐๐๐ บาท จำนวน ๑,๒๕๐ ไร่ ที่ตำบลศาลายา เขตอำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๘ เพื่อให้สร้างเป็นมหาวิทยาลัยเปิดการเรียนการสอนหลากหลายวิชา เช่น มหาวิทยาลัยทั่วไป หลังจากที่ได้ผ่อนส่งเงินประมาณ ๓-๔ ปี ให้แก่สำนัก

ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์จนครบหมดแล้ว มหาวิทยาลัยมหิดลก็เข้าครอบครองเนื้อที่ดังกล่าว โดยให้ชาวบ้านที่เคยอาศัยทำกินอยู่ในพื้นที่นั้น ค่อย ๆ ทอยอพยพออกไปจนหมด ปรากฏว่าบนพื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ ชาวบ้านได้ทอดทิ้งศาลพระภูมิและศาลเจ้าที่ให้ผูกปริกพันติดที่ไว้เป็นจำนวนมาก

เป็นอันว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน พระราชทานที่ดินนี้ให้แก่มหาวิทยาลัยมหิดลเป็นกรณีพิเศษ ที่ดินแปลงนี้อาจจะเป็นของรัชกาลที่ ๕ มาก่อน ตามที่เล่ามาแล้วขอให้สังเกตเรื่องราวที่จะบรรยายต่อไปข้างหน้าว่า มีเรื่องเกี่ยวกับรัชกาลที่ ๕ เข้ามาเกี่ยวข้อง

แม้ว่าจะย้ายออกจากเนื้อที่ซึ่งตนและครอบครัวเคยอาศัยไปอยู่ที่อื่นแล้ว ปรากฏว่ายังมีชาวบ้านบางครอบครัวย้อนกลับมาบูชาศาลเก่าที่หักพังนั้นเป็นครั้งคราวแสดงว่าครอบครัวนั้นยังมีความผูกพันกับเจ้าที่ตั้งเดิมอยู่และมีความเชื่อในคุณแห่งเจ้าที่นั้น

ต่อมากรมทางหลวง ได้ตัดถนนสายพระปิ่นเกล้า-นครชัยศรี แบ่งที่ดินมหาวิทยาลัยมหิดลออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งอยู่ติดเขตพุทธมณฑล ประมาณ ๑๒๐ ไร่ และอีกส่วนหนึ่งเป็นที่ดินผืนใหญ่ซึ่งเป็นส่วนที่ตั้งอาคารคณะ สถาบัน และสำนักต่าง ๆ ดังที่ปรากฏอยู่ในขณะนี้

การก่อสร้างได้เริ่มต้นขึ้นทีละน้อย โดยกรมโยธาธิการเป็นผู้ออกแบบตึกหลายตึกในขั้นต้น ควบคุมการก่อสร้างจนแล้วเสร็จเริ่มมีบุคลากรเข้าไปปฏิบัติงาน จัดตั้งขึ้นเป็นคณะ สถาบัน และสำนักต่าง ๆ การเปลี่ยนตัวผู้ครอบครองที่ดิน จากมือชาวบ้านที่เคยมาชานานกลายเป็นระบอบราชการนั้น ถ้าพิจารณาในเรื่องของความเชื่อต่าง ๆ ของกลุ่มคนที่เข้ามาอยู่ใหม่กับคนเก่าจะเห็นได้ทันทีว่า ผู้ที่เข้ามาใหม่เป็นคนสมัยใหม่ที่ไม่ได้มีเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับเจ้าที่เหมือนคนเก่าดั้งเดิมเมื่อชาวบ้านอาศัยอยู่ นอกจากจะเคารพไหว้ศาลพระภูมิและศาลเจ้าที่แล้ว ไม่ว่าเขาจะทำกิจอันใด เช่น จะปลูกเรือน จะปลูกข้าว จะทำบุญทำทาน ชาวบ้านจะแม้ส่วนกุศลให้แก่เจ้าที่ตามประเพณีที่เคยปฏิบัติมา ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านกับเจ้าที่จึงราบรื่นพึ่งพาอาศัยกันเรื่อยมา ครั้นสถานที่เปลี่ยนเป็นของราชการ ซึ่งเป็นคนสมัยใหม่ไม่ใส่ใจในเรื่องของความเชื่อตามแบบแผนเก่าก่อน ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าที่กับคนกลุ่มที่ย้ายเข้ามาใหม่จึงห่างไกลกันไปทุกที การทำบุญลดจำนวนครั้งลง บางแห่งอาจไม่เคยอุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้าที่เลยก็มี เรื่องที่ว่าหน่วยงานที่เข้ามาอยู่ใหม่ในพื้นที่ไม่เอื้ออาทรต่อเจ้าที่นั่นเอง จะเป็นเรื่องที่ผูกพันต่อไปอีกกับข้อความที่จะเขียนต่อไปอีกข้างหน้า

เรื่องที่ ๔ มีผู้เล่าว่าที่ศาลาขานี้มีตุ๊กมาปรากฏตัวบ่อย ๆ

หลังจากมหาวิทยาลัยเตรียมการในพื้นที่เสร็จพร้อมจะให้นักศึกษาเข้ามาอยู่ วันเปิดตึกหอพักนักศึกษา ปรากฏว่ามีนักศึกษาชายคนหนึ่งป่วยอย่างกะทันหันโดยไม่เคยมีเค้าว่าเป็นคนที่สุขภาพไม่ดีมาก่อน ผลจากการป่วยทางสมองคราวนั้น ทำให้เป็นคนพิการไม่สามารถเรียนต่อได้ คนแก่แก่ในพื้นที่ใกล้เคียง สังเกตว่า นักแต่นักศึกษามืดลมาอยู่จะมีเหตุคนตายบ่อย ๆ มีอุบัติเหตุที่สี่แยกพุทธมณฑล นักศึกษาตายกันมาแล้วหลายศพ ที่ตึกคณะสิ่งแวดล้อมก็มีคดีฆ่ากันตายถึงสามศพ นักศึกษาบางคนแจ้งว่า ได้เห็นปรากฏการณ์ต่าง ๆ เช่น เห็นคนเดินหายเข้าไปใต้ต้นไม้บางต้น ฯลฯ นักศึกษาหญิงกลุ่มหนึ่งได้เล่าเรื่องนี้ที่ศิริราช ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์อวย เกตุสิงห์ จึงเมตตาส่งพระพุทธรูปองค์หนึ่งมาตั้งไว้ที่บริเวณใกล้หอพักเพื่อเป็นที่อบอุ่นใจ และต่อมาคณะกรรมการศูนย์ศาลาขานี้ ได้จัดการยกขึ้นประดิษฐานบนแท่นหาทองดงามอยู่ที่หน้าหอพักนักศึกษามาจนทุกวันนี้

เรื่องเกี่ยวกับผีเรื่องที่สอง อาจารย์คณะสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์ท่านหนึ่งเล่าว่า ครั้งหนึ่งในระหว่างการทำบุญที่คณะของท่านมีคนงานคนหนึ่งเกิดอาการคล้ายผีเข้า การสอบสวนเหตุการณ์ครั้งนั้นปรากฏว่า ผีที่เข้าสิ่งนั้นเป็น “ผีแขก” เข้าใจว่าเป็นวิญญาณของผู้ที่เคยนับถือศาสนาอิสลามมาเข้า ตั้งแต่เข้ามาทำบุญครั้งใด (ทำปีละครั้ง) ก็อุทิศส่วนกุศลไปให้ “ผีแขก” เรื่องนี้แปลกจริง ๆ เพราะจะไปเกี่ยวเนื่องกับเรื่องที่จะบรรยายต่อไป

ผู้เขียนเรื่องนี้ ได้เข้ามาสอนในศาลาขานี้และไม่เคยคิดว่าตัวเองจะได้มาเกี่ยวข้องกับที่นี่ จนถึงปี ๒๕๒๙ ก็ได้รับหน้าที่ให้เข้ามาช่วยงานในการที่สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ เสด็จไปทรงยกเสาเอกในการสร้างเรือนไทยที่ศาลาขานี้เพื่อสร้างเป็นศูนย์วิจัยวัฒนธรรมเอเชียอาคเนย์

ระหว่างการก่อสร้าง เกิดอุบัติเหตุคนงานถูกค้อนดอกเข็มทับบาดเจ็บสาหัสแล้วไปถึงแก่กรรมที่ศิริราช เสาต้นที่เกิดเหตุนั้นเป็นต้นไค้คนงานน่าจะรู้ แต่ไม่เคยมีใครพูดใครชี้ว่าเป็นเสาต้นไค้

ในกลางปี ๒๕๓๓ ขณะที่ทางสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมฯ จัดงานครบรอบวันสถาปนาสถาบันฯ ขณะที่กำลังมีพิธีสงฆ์ พระภิกษุ ๙ รูปกำลังสวดพระพุทธรูปมนต์ และพระภิกษุรูปแรกตรงหัวแถวกำลังจุดเทียนร้อยคาถาทำน้มนต์อยู่นั้น พระภิกษุรูปที่สี่นับจากหัวแถวเกิดอาการชักกระตุกสั่นไปทั้งตัว เกิดอาการน้ำลายฟูมปากและพ่นน้ำลายออกมา บรรดานักศึกษาและอาจารย์เห็นกันทั่วทุกคน พระภิกษุที่ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าสวดอยู่ที่

หัวแถว ท่านทำนำนมดส์เสร็จพอดีท่านหันไปเห็นเข้าท่านก็กล่าวคำดูออกมาด้วยเสียงที่โกรธเกรี้ยว ในขณะที่เดียวกันก็ใช้นำนมดส์ลงไปทิ้งร้างพระภิกษุของคณั้น พลังสำทับว่า วันนี้เป็นวันพิธีมงคล ผีก็ให้อยู่ส่วนผีย่ามาทำให้เกิดความยุ่งยาก เมื่อชดนำมนต์ไปที่ร้างนั้นแล้ว อาการต่าง ๆ ของพระภิกษุรูปนั้นก็หายคลายไป

ถึงตอนที่พระท่านเดินพรมนำมนต์ไปทั่วอาคารเรือนไทย ถึงเสาดันหนึ่งท่านก็หยุดแล้วถามขึ้นว่า มีใครเคยเห็นอะไรเป็นพิเศษที่เสาดันนี้บ้างหรือไม่ เป็นที่น่าแปลกใจว่า พระองค์ไม่เคยรู้เรื่องการก่อสร้างเรือนไทยว่ามีอุบัติเหตุคนตายเลย แต่ทำไมท่านจึงชี้เสาดันที่เกิดเหตุนี้ได้ชัดเจนถูกต้อง

นอกจากผู้เขียนจะได้เห็นเหตุการณ์เฉพาะหน้าดังกล่าวมาแล้ว ยังมีอีกเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นกับผู้เขียนเอง ขณะเดินทางออกจากอาคารสถาบันอาเซียนตอนกลางคืนวันหนึ่งประมาณตีสองเศษ เพื่อกลับไปบ้านเช่าในหมู่บ้านมหิตล ตรงข้ามที่ดินของมหาวิทยาลัย ค็นนั้นได้เห็นหญิงสาวคนหนึ่งเดินจากในบริเวณมหาวิทยาลัย ข้ามสะพานออกไปนอกถนนหน้ามหาวิทยาลัย เนื่องจากเห็นเธอชดมากนึกว่าเป็นนักศึกษาเดินกลับกลางดึก จึงโอภาปราศรัยได้ถามว่าไปไหนมาจนดึกเดินออกไปให้ระวังรถจะเฉี่ยวเอา เพราะกลางคืนรถแล่นเร็วมาก เธอผู้นั้นไม่ตอบคำถามและไม่หยุดฟังคำพูด รีบเดินข้ามไปยังฝั่งตรงข้าม แล้วหายตัวเข้าไปในต้นไม้ข้างทาง ทำให้ผู้เขียนสงสัย จึงใช้ไฟฉายฉายดูจนทั่ว ไม่พบสิ่งใดที่แสดงว่ามีคนอยู่ตรงนั้น เรื่องนี้ผู้เขียนมาเล่าให้ผู้คนฟัง หลังจากเห็นเหตุการณ์นั้นราวสามเดือนล่วงไปแล้วจึงเล่าขึ้นมา ปรากฏว่ายามหน้าประตูก็เคยเห็น นักศึกษาที่อาคารสถาบันประชากรศาสตร์ก็เคยเห็น เธอเดินจากตัวตึกชั้นสองลงบันได เดินออกไปหน้าตึก หายเข้าไปที่โคนต้นไม้ที่ปลูกอยู่ทางทิศตะวันออกของอาคารสถาบันประชากรศาสตร์นั่นเอง ทุกคนเล่าเป็นเสียงเดียวกันว่ารูปร่างหน้าตาและการแต่งตัวของหญิงนั้นเป็นอย่างไรมาก่อนที่ให้อัฒมุตตรงกันทุกคนอย่างไม่น่าเชื่อ

เป็นอันว่า ผู้เขียนเรื่องนี้เห็นมาเองกับตาสองครั้ง และออกจะเชื่อว่าที่ศาลายานี้มีผีอยู่จริง แต่ไม่ทำร้าย สงสัยว่าจะเป็นประเภทมาขอให้ช่วยแผ่ส่วนกุศลไปให้

ผู้เขียนเอง ตั้งแต่เข้ามาบริหารงานที่ศาลายา รู้สึกว่ามีอุปสรรคนานาประการมีความยุ่งยากทางจิตใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเลยในชีวิต เมื่อได้เห็นปรากฏการณ์ชัดเจนถึงสองครั้ง จึงไปได้ถามพระผู้ใหญ่องค์หนึ่ง ชื่อ พระครูภาวนาวิจารณ์ วัดพระเชตุพน (วัดโพธิ์ท่าเตียน) ท่านก็สอนว่า เรื่องย้ายไปทำงานใหม่ที่ใดที่หนึ่งนั้น ประเพณีไทยเขาต้องเช่นไหว้พระภูมิและเจ้าที่ เมื่อบอกกล่าวแล้วแจ้งแล้ว หากมีปัญหาอะไรท่านก็จะได้ช่วยเรา อนึ่ง

ควรทำบุญกวาดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้ท่านเป็นครั้งคราวด้วย สถานที่ศาลาานี้ที่เล่าว่ามี จิตวิญญาณอยู่นั้นท่านพอจะไปดูให้ได้ว่าจริงหรือไม่ ตอนค่ำ ๆ หรือตอนดึก ๆ จะนั่งวิปัสสนา เอาตัวเข้าไปเดินในเนื้อที่ดังกล่าว ปรากฏว่าครั้งแรกท่านทำไม่สำเร็จ ป่วยลงเสียก่อน

ครั้งที่สองท่านได้พยายามนั่งทางในอีก ท่านเล่าว่า เจ้าที่ที่ศาลาานี้ แรงมากไม่ยอมให้ท่านเข้าไปในสถานที่ เมื่อท่านจะเข้าไปให้ได้ต้องใช้พลังจิตต่อสู้กัน ครั้งที่สองนี้ ท่านพระครูบอกว่า อาตมาเจ็บจนถึงต้องเข้าโรงพยาบาลรักษาตัวเป็นเวลาหลาย อาทิตย์

ผู้เขียนไม่เชื่อเรื่องพลังจิตที่ห้ามท่านพระครูเข้าเขตศาลาฯ จึงเรียนท่าน หลังจากท่านหายป่วยดีแล้ว คราวต่อไปจะเอารถมารับท่าน ให้แล่นเข้าไปดูศาลาฯเลยที่เดียว ท่านพระครูก็กล่าวขึ้นว่า ยังไปไม่ได้หรอก ยังไม่พร้อม ขอให้เอาพระบรมรูปรัชกาลที่ ๕ ไปติดตั้งเสียให้เรียบร้อยก่อน แล้วจึงจะไปสักวันหนึ่ง เราได้ติดตั้งพระบรมรูปนั้นที่ เรือนไทย ณ ศาลาฯ

พระบรมรูปรัชกาลที่ ๕ รูปใหญ่โตมาก เป็นรูปเขียนฝีมือดีมาก และเนื่องจากพระบรมรูปรัชกาลที่ ๕ เป็นที่นิยมมากของประชาชนทุกยุคทุกสมัย ก็ไม่เห็นแปลกอันใดที่ท่านพระครูจะให้มา ท่านอาจจะไม่มีที่ติดตั้งที่กุฏิของท่าน จึงให้เรามากก็ได้ แต่เรื่องนี้มีความคาบเกี่ยวกับเรื่องที่จะเล่าต่อไปอีกและเป็นเรื่องประหลาดที่จะต้องเกี่ยวข้องกับรัชกาลที่ ๕

หลังจากติดตั้งพระบรมรูปรัชกาลที่ ๕ แล้วหลายวัน ได้ไปกราบนมัสการท่านพระครูนิมนต์ท่านไปศาลาฯในวันอาทิตย์ ท่านรับปากว่าจะไปแน่นอน ครั้นอีกสามวันจะถึงวันนัด ท่านพระครูก็ป่วยหนัก มรณภาพเสียก่อนที่จะได้ไป

ศาลาฯ ด้วยความคิดที่ว่าท่านก็ชรามากแล้ว เป็นโรคหอบหืด โรคหัวใจ ท่านจะตายเมื่อใดก็ย่อมได้ ก็ไม่ได้คิดว่าจะเป็นเหตุเชื่อมโยงกับศาลาฯ

เมื่อท่านพระครูสิ้นไปแล้ว ก็ไม่เคยได้คิดถึงเรื่องผีในศาลาฯอีก จนกระทั่งได้ข่าวว่า มีคนงานเข้ามาก่อสร้างตึกแห่งหนึ่งเกิดโรคไหลตาย ต่อมาฟ้าผ่าคนงานก่อสร้างตึก คณะวิศวกรรมศาสตร์ตายสองคนพร้อมกัน เมื่อนึกย้อนไปถึงการตายแปลก ๆ ทุกตึกที่มีการก่อสร้างในที่ดินของศาลาฯแล้ว ก็เกิดความคิดรวบยอดว่า น่าจะมี อะไรสักอย่าง ที่ไม่ชอบมาพากล และในระยะปลายปี ๒๕๓๔ จะทำการก่อสร้างอีกมากมายเพื่อรับงานกีฬามหาวิทยาลัย ผู้คนจะเข้าออกศาลาฯเป็นร้อยเป็นพันคนในต้นปี ๒๕๓๕ เพื่อมาค้างนอนและแข่งขันกีฬาในศาลาฯเกมส์อะไรจะเกิดขึ้นอีกก็ไม่อาจจะคาดคะเนได้

สองสามเรื่องที่เรามาเป็นส่วนหนึ่งของความเชื่อในบางคนที่ว่า บริเวณที่ดิน ณ ศาสาณามีจิตวิญญาณอยู่ในพื้นที่แน่นอน บางคนเชื่อว่าจิตวิญญาณนั้นต้องการความช่วยเหลือ จึงได้มาปรากฏภาพให้เห็น โดยมีได้ทำให้ตกใจหรือหวาดกลัวแต่อย่างใด

ไม่ว่าเราจะเป็นการบังเอิญหรือเป็นเพราะจิตวิญญาณนั้นตั้งใจให้จะต้องกระทำกิจกรรมในเรื่องประเพณีและความเชื่อก็ไม่ทราบ วันหนึ่งน้องชายร่วมบิดาแต่ต่างมารดาของผู้เขียน ซึ่งไม่ได้อยู่ด้วยกัน ได้มาหาแจ้งว่าจะขอบวช โดยแนะนำสุภาพสตรีท่านหนึ่งที่มาด้วยกันนั้นว่า เธอจะเป็นคนบวชให้ สุภาพสตรีท่านนั้นเป็นคนหน้าตาดี สะอาด มีอาชีพขายน้ำดื่มที่ตลาดนัดสวนจตุจักร

หลังจากวิสาสะกันพอสมควร ก็ทราบว่า สุภาพสตรีท่านนั้นเป็นร่างทรงสามารถติดต่อกับจิตวิญญาณได้ จึงได้ปรากฏขึ้นว่า ที่ศาสาณามีเหตุการณ์หลายครั้งที่ประสบมา และหวังว่าถ้าไม่จัดการให้รู้เรื่องเสียก่อน ตอนนั้นก็มีการก่อสร้างมากมายและยังจะรับงานกีฬามหาวิทยาลัยอีกเกรงว่ามีคนเข้ามาเจ็บป่วยกันมาก สุภาพสตรีผู้นั้นก็รับว่าจะช่วยเข้าสมาธิแล้วไปตรวจสอบให้ ขอให้จัดแผนที่ไปด้วย จึงจัดให้ไปหนึ่งแผ่น

อีกสัปดาห์หนึ่งต่อมา น้องชายก็มาหาแจ้งว่าสถานที่ที่เป็นศาสาณของมหิตลันธุ์ ได้ดินลงไปมีคนตายทับถมกันมาก เป็นผืนตายโหงที่ทอดยาวหิวโหยคอยส่วนบุญจากผู้อยู่อาศัยบนพื้นที่นั้น นับเวลาที่ผู้เข้ามาอยู่ใหม่แทนชาวบ้านเป็นเวลากว่า ๒๐ ปีแล้ว ทุกครั้งที่คนรุ่นใหม่ทำบุญจะกรวดน้ำให้บิดา มารดา ครูอาจารย์ แต่มิได้เคยอุทิศให้แก่เจ้าที่บนพื้นที่ศาสาณานี้เลย จึงหิวโหยมาก ถ้าจะแก้เรื่องนี้จำเป็นต้องเข้ามานั่งสมาธิในเขตศาสาณานี้ จึงจะบอกได้ว่าควรจะจัดการอย่างไรบ้าง

ในการนัดหมายคนเข้าทรง คนทรงเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า สถานที่ศาสาณานี้เจ้าที่แรงมาก และเข้ามาได้ยาก ต้องทำตัวให้สะอาด กินเจให้ครบ ๗ วัน จึงจะมาทำพิธีได้ สิ่งที่เห็นมาจากการเข้าสมาธิครั้งแรกที่เข้าไปแล้วนั้นเหมือนกับว่าในชั้นที่ลึกที่สุดของที่ดินนั้นจะเป็นกลุ่มหน้าตาเหมือนแขกมุสลิม ตายเพราะศึกสงครามทับถมกันอยู่ (จึงเป็นลักษณะของผีแขก ซึ่งตรงกับที่อาจารย์ท่านหนึ่งที่คณะสังคมฯ เล่าข้างต้น) ขึ้นสูงขึ้นมาเป็นศพผู้คนที่ตายจากโรคระบาด หรือโรคห่าระบาดทีนี้ครั้งหนึ่ง ตายกันทั้งหมดทั้งหมู่บ้าน คนจะเข้ามาช่วยก็ไม่ได้ เพราะกลัวจะติดโรค จึงได้แต่เอายามาแขวนไว้ให้คนเจ็บได้หยิบใช้กันเอง โดยผูกยาเป็นห่วง ๆ ไว้เป็นทานที่ศาสา แต่ช่วยไม่ทันตายกันหมดทั้งหมู่บ้าน

เหนือไปกว่านั้นก็ยังมีผีใหม่ ที่คนปัจจุบันชนเข้ามาไว้ในอาณาเขตนี้ ซึ่งก็คือสถานที่ต้องศพของคณะวิทยาศาสตร์วางทับอยู่เป็นชั้นที่สาม

การที่แม่ค้าขายของที่ตลาดคนหนึ่งซึ่งไม่เคยเกี่ยวข้องกับศาลาฯ จะมาเล่าว่าศาลาฯ มีศพหรือจิตวิญญาณซ่อนกันอยู่สามชั้นนั้นและค่อนข้างจะตรงกับความจริง ย่อมเป็นเรื่องประหลาดนาทึ่งยิ่งขึ้น จึงได้จัดให้เข้ามาทำพิธีนั่งทางในขึ้นที่ศาลาฯ ในตอนสายของวันอาทิตย์ โดยผู้เขียนเป็นผู้เตรียมเครื่องสังเวย และนัดแนะให้คนทรงมาขึ้นรถที่บ้าน เพื่อจะเดินทางไปทำพิธีกันที่ศาลาฯ ได้นัดท่านผู้อำนวยการศูนย์ศาลาฯ และผู้อำนวยการสถาบันอาเซียน และบุคคลอื่น ๆ ไว้ให้มาชมการเข้าทรงครั้งนี้

๓. พิธีเข้าทรงเจ้าที่ ที่ศาลาฯ

เช้าวันอาทิตย์ ได้ขอให้คุณนนทา เจ้าหน้าที่เรือนไทยจัดการซื้อของที่ใช้ในพิธีเข้าทรงมี หมาก พลุ บุหรี่ ดอกไม้ ธูป เทียน เหล้าขาวหนึ่งขวด ผ้าขาว นัตกันว่าจะเอารถไปรับที่สี่แยกถนนจรัลสนิทวงศ์ตัดกับถนนชิงฮั่นนครชัยศรี โดยให้รถจากศาลาฯ มารับ ครั้นถึงเวลานัดคนทรงนำผู้ติดตามมาอีกสองคนรถจึงแน่น รับไปไม่หมด ผู้เขียนจึงขอแรงให้ลูกชายขับรถของแม่เขา พาคนทรงไปส่งที่ศาลาฯ โดยผู้เขียนเดินทางไปก่อน ให้ลูกชายพาคนทรงตามไป

เหตุการณ์แปลกก็เกิดขึ้น กล่าวคือผู้เขียนไปถึงอาคารตึกผู้อำนวยการศูนย์ศาลาฯ ตรงเวลาพอดี พร้อมด้วยคุณนนทา และคุณหริณทร์ เลขานุการสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท คอยรถลูกชายพาคนทรงไปส่งก็มาไม่ถึงที่นัดหมาย จนใกล้เพล ทั้งหมดจึงนั่งรถแท็กซี่เข้ามา

คนทรงบอกว่า ขณะที่นั่งมาในรถมีจิตวิญญาณห้ามมิให้เธอเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับบรรดาจิตวิญญาณในพื้นที่ศาลาฯ โดยเด็ดขาด และแกล้งทำให้รถเสียกลางทาง (ปกติรถคันนี้ไม่เคยเสียเลย) ลูกชายเล่าว่าน้ำมันล้นออกมาจนหยดลงถึงพื้นถนนแล้วเครื่องไม่ติดทุกคนออกมาจากรถก็ไม่อาจจะหารถเช่าเข้าไปศาลาฯ ได้จึงคอยอยู่

คนทรงเล่าว่า ได้ตั้งอธิษฐาน ขอให้ ท่านเจ้าพ่อขุนแผนจากเมืองกาญจน์ ซึ่งเป็นเจ้าพ่อที่เข้าทรงในร่างของเธอเสมอ ๆ และเป็นจิตที่เก่งกล้า แข็งแรง สะอาดด้วยคุณธรรม ได้โปรดดลบันดาลให้เธอสามารถสื่อกับจิตวิญญาณในเขตศาลาฯ โดยแจ้งว่าจะมาตี คือจะมาทำพิธีในที่ดินนี้ก็ด้วยการจะรู้ว่าผู้มาอยู่ในศาลาฯ ขณะนี้ ควรจะปฏิบัติตัว

อย่างไรต่อเจ้าที่ จึงจะเป็นการสมควรเพื่อจิตวิญญาณทั้งปวงในท้องที่ศาลาแห่งนี้จะได้เป็นสุขสงบสุข สามารถอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ที่เข้ามาทำงานในศาลาแห่งนี้ ร่วมงานกันดีมีความสุข ไม่มีอุบัติเหตุ ไม่มีการล้มตายเวลาสร้างอาคารสถานที่ต่าง ๆ ดังที่เกิดเหตุมาแล้วนั้น อธิษฐานแล้วสักครูหนึ่งก็มีรถแท็กซี่ข้างคันหนึ่งวิ่งไปทางศาลา (ซึ่งปกติหาแท็กซี่ว่าง ๆ ไปศาลาไม่ค่อยได้) จึงได้รับเข้ามาส่งที่ตึกอำนวยการได้ทันเวลา

ผู้เขียนได้ให้รถของสถาบันวิจัยภาษา พาลูกชายออกไปยังที่จอดรถอยู่กลางทางบนถนนสายพระปิ่นเกล้า-นครชัยศรี เมื่อรถได้ไปถึงทดลองติดเครื่องใหม่ ก็ปรากฏว่ารถเดินเครื่องได้ปกติ ได้ขับมาที่ศูนย์ศาลาและไม่เคยพบวารถนั้นเกรหรือเสียอีกเลยจนบัดนี้

ในการนี้เข้าทรงนั้นผู้เข้าทรงหนุ่มสาว ห่มขาว มีดอกไม้ ธูป เทียน ไหว้พระ วานโมสามจบ แล้วว่าคาถาซึ่งไม่ทราบความหมาย จากนั้นก็นั่งอยู่สักพัก แล้วเกิดอาการเกร็งตัวโอนไปมา บางครั้งมีลักษณะคล้ายกระโดดตัวลอยขึ้น พูดด้วยเสียงหัวแสดงอำนาจในการสืบถามเรื่องราวต้องพูดภาษาไทย ธรรมดาที่ผ่านคนทรงซึ่งเป็นเสมือนหนึ่งตัวกลาง จากนั้นคนทรงจะเจรจาออกไปเป็นอีกภาษาหนึ่งซึ่งไม่เข้าใจเลย สรุปความว่าบรรดาผู้ที่เข้ามาอยู่ในศาลารุ่นใหม่นี้ ชาติความเคียดพยากรณ์ในเจ้าที่ นี่ก็จะสร้างตึกก็สร้างทับลงไปบนร่างและกระดูกของคนตาย ไม่มีการบวงสรวงบอกกล่าวเล่าแจ้ง ทำบุญแล้วไม่เคยกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้เจ้าที่ ดังนั้นจึงมีเรื่องยุ่งยากอยู่ทุกที่ไป เช่นมีคนฆ่ากันตาย อุบัติเหตุตาย เจ็บป่วยรักษาไม่หายตลอดจนมีผู้คนทะเลาะเบาะแว้ง วุ่นวายใจไม่รู้จักที่สิ้นสุด

สถานที่แห่งนี้ เดิมชื่อว่าตำบล ศาลา ไม่มีคำว่า ยา ต่อท้าย ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ ๓ เกิดโรคระบาดหนักมาก คนตายหมดทั้งตำบลลูกสาวของหัวหน้าหมู่บ้านก็ตายด้วย และที่เห็นผู้หญิงเดินไปมาในบางครั้งเพราะวิญญาณมาปรากฏ หวังว่าจะให้ช่วยแผ่ส่วนกุศลไปให้จะได้เป็นสุข

หากปล่อยไว้วิญญาณทั้งหลายในที่นี้อดอยาก หิวโหย ไม่ได้รับกุศลทานบริจาคต่อไปอีก ท่านก็จะต้องก่อเหตุให้มีคนล้มตายทุกครั้ง ไปที่มีการสร้างอาคารใหญ่ ๆ และการที่จะมีคนศาลายามากมายในต้นปีใหม่นั้น จะต้องมียุติเหตุนานาประการ

หากต้องการแก้ไขในเรื่องนี้ให้จัดการดังต่อไปนี้

๑. ตั้งศาล (เรือนไม้สี่เสา) ให้แก่เจ้าที่ และมีการสังเวยตามระเบียบ

๒. ให้นิมนต์พระมา ๙๙ รูป สวดมนต์เข้า ถวายเครื่องไทยทาน ทำบุญใหญ่ แล้วกรวดน้ำไปให้เจ้าที่ ขอพรอย่าให้มีเหตุร้ายแรงวุ่นวายในที่ดินนี้อีกต่อไป

๓. ให้สร้างศาลาหรือโบสถ์น้อย ๆ ตั้งพระพุทธรูปรัชกาลที่ ๕ ให้คนเดินเข้าออกทางประตูใหญ่ได้เห็นเป็นนิตย์ ให้ค่อย ๆ ดำเนินการไปที่ละชั้นและควรจะต้องศาลเจ้าที่เสียก่อน เพราะท่านไม่มีที่อยู่มานานแล้ว

๔. ในการสร้างอาคารแห่งใดก็ตาม ในอนาคต ต้องบอกเจ้าที่ก่อนทุกครั้ง

๕. ในการบูชาเจ้าที่ ให้ใช้หมาก พลู บุหรี่ ดอกไม้ เหล้าขาว ไก่สุก หมูนอนตอง ก้อยหริ่งาม มะพร้าวอ่อน ยาอะไรก็ได้หนึ่งอย่าง จตุรปูชาเพียงดอกเดียว ของชอบของเจ้าที่คือดอกไม้ พวงมาลัย ของสีม่วง ๆ และที่ชอบมากคือการซื้อควาย การสังเวยด้วยอาหารเป็นพิธีใหญ่หนึ่งต้องมีบายศรีหัวหมู ผลไม้หนานาประการ เปิด ไก่ ปลานึ่ง ขนมต้มแดงต้มขาว ในการจัดเครื่องสังเวยธรรมดาเป็นเครื่องเดียวอย่างละสิ่งถ้าเต็มยศจัดเครื่องคู่

ก่อนที่จะวิญญานจะออกจากร่างทรงไปนั้น ได้ถามไว้ว่าท่านชื่ออะไร ท่านก็บอกว่าท่านที่มาเข้าทรงนี้ มีนามว่า เจ้าขุนทุ้ง ดังนั้นในโอกาสต่อมาเราจึงสร้างศาลให้ที่บริเวณใต้ต้นไทร ด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอาคารสถาบันวิจัยประชากรศาสตร์

เจ้าขุนทุ้ง เป็นชายร่างใหญ่ หวีผมแสกกลางทำทางนุ่งกางเกง กุญแจใส่เสื้อคอกลมไว้หนวด จากลักษณะที่คนทรงบอกให้ทราบ จึงได้ถ่ายทอดคำบอกเล่านี้ให้ช่างปั้นรูป คือ อาจารย์ผดุงศักดิ์ ศิลากรณ โรงเรียนเวชนิทัศน์ ศิริราช เป็นผู้ปั้นแบบให้

เป็นที่น่าแปลกใจว่า ต่อจากนั้นอีกไม่นาน ก็มีผู้คนจากภายนอกเข้ามาหาศาลเจ้าที่ในศาลา ยืนยันว่าเป็นศาลของเจ้าที่ ชื่อว่า “เจ้าขุนทุ้ง” ทั้ง ๆ ที่ชื่อนี้ในวงการของชาวศาลาถือว่าเป็นชื่อใหม่มาก แต่ทำไมชาวบ้านจึงทราบว่ามีศาลยกขึ้นในนามนี้

๔. การตั้งศาลเจ้าขุนทุ้ง

พิธีตั้งศาลเจ้าขุนทุ้งจัดขึ้นในตอนเช้าของวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ เวลาประมาณ ๐๗.๓๐ น. เริ่มทำพิธี ตามลำดับดังต่อไปนี้ (บันทึกโดยอาจารย์อภิญา บัวสรวง)

๐๗.๓๐ น. - ขุดหลุมทั้งสี่เพื่อยกเสาทั้งสี่ลงในหลุม

๐๗.๓๕ น. - คนทรงนั่งลงตรงหน้าศาล จุดเทียน ๑๒ เล่ม เอาเทียนทั้ง ๑๒ เล่มนั้นโดยอมเข้าในปาก แล้วนำออกมาจากปากจนครบ ๓ ครั้ง เทียนไม่ดับ แสดงว่าดำเนิน

การตั้งศาลต่อไปได้ ทิศทางนั้นถูกต้องแล้ว ถ้าเทียบระดับต้องขยับศาลจนกว่าจะถูกต้อง ยกเสาสูงสู่หลุมทั้งสิ้น

๐๗.๕๘ น. - ยกศาลขึ้นตั้งบนเสาทั้งสี่เชิญรูปปั้นเจ้าขุนท่งใส่พานมาก ปิดทองสามแห่งบนรูปปั้น แล้วยกไปตั้งในศาล ตั้งบริวารผู้คน ช่าง ม้า ควาย ไถ่เงิน ไถ่ทอง บายศรี แจกนดอกไม้ ทั้งหมดนี้อยู่บนระเบียงของตัวศาล

- ปิดทองสามแผ่นที่หน้าจั่วของศาลแล้วเจิมศาล ปิดทองใต้ฐานอีกสามแผ่น ผูกผ้าแพรสามสี เขียว แดง เหลือง สองข้างของหมุดเสาระเบียง คนทรง สิบบุหรี ๓ มวน พร้อมกัน หยดกินน้ำ ๑ แก้ว

๐๘.๑๒ น. - ตั้งโต๊ะหน้าศาล เป็นโต๊ะใหญ่ วางของสังเวยเครื่องคู่ทั้งหมด เปิดขวดเหล้า รินเหล้าขาวลงครึ่งแก้ว ตั้งกระถางธูป เชิงเทียน ประกาศอัญเชิญให้เจ้าขุนท่งสถิตในศาล

- คนทรงกราบสามครั้ง วานโมสามจบ สวดด้วยเสียงดังมาก

- ผู้ช่วยคนทรงจุดธูป ๙ ดอก บูชาพ่อแผนเมืองกาญจน์ คนทรงร่ายเนื้อความเป็นทำนองคล้ายสวดที่เอื้อนเสียงเป็นบางตอน ดังข้อความต่อไปนี้

“ข้าพเจ้าร่างทรงเจ้าพ่อขุนแผนแห่งเมืองกาญจน์ มาที่วันนี้เพื่อทำพิธีมงคลขอยกศาลเจ้าที่สำหรับเจ้าขุนท่ง สถิตที่มหาลัยมหิตลศาลายา เชิญเทวดาทั้งหลายโปรดมาชุมนุมเป็นพยาน เชิญทุกท่านตั้งแต่ชั้นพรหม ชั้นเทพ ขอบารมีเป็นที่พึ่ง วันนีวันดีสุขเกษมเปรมปรีดี ขอเชิญเจ้าขุนท่งมาสถิต ใครกราบไหว้บูชาขอให้มีความสุขความเจริญ จงแผ่บารมีเกรียงไกร อย่ามีภัย คุ่มมหาวิทยาลัยแห่งนี้ทั่วถึง ผู้คนตั้งแต่ชั้นสูงสุด อาจารย์ นักศึกษา และผู้อยู่อาศัย ทั้งมวลจงสามัคคี สม่ครสมาน บันดาลให้ทุกคนสมปรารถนา บัดนี้ ขอเจ้าขุนท่งได้โปรดลงในร่างตัวข้าพเจ้านี้เพื่อตอบคำถาม.....”

- คนทรงมีอาการตัวสั่น กิริยาตุ อืดอืด เมื่อมีคนถามว่าพอใจหรือยังที่ตั้งศาลให้ ร่างทรงตอบว่า “ชอบถูกใจถูกดี ไม่มีอะไรผิดพลาด ควรสังเวยทุกวันพระ ภูซอบควาย ธนู ป้องกันได้ทุกอย่าง รูปที่เอ็งปั้นมานี้ถูกใจ เหมือนตัวกู่มากเลย เจริญพรให้แก่ทุกคนที่ทำดีให้มีความสุขมาก ๆ...”

๐๘.๓๓ น. - คนทรงนั่งก้มหน้าอยู่หน้าศาลพักใหญ่ เงียบ แล้วเงยหน้าขึ้น ขอน้ำดื่ม ๑ แก้ว คนทรงกล่าวขึ้นด้วยเสียงทำนองสวดว่า “ขอพรให้ทุกคน อาจารย์ นิสิต นักศึกษาให้เจริญสุข อะไว้วันนี้ที่ทำผิดพลาด ภู ไอ้แผนจะขอรับไว้คนเดียว.....”

- คนทรงเริ่มร่ำหน้าศาล ร้องด้วย ร่ำด้วย

- ราเสร็จแล้วคุกเข่าลงตรงหน้าศาล กราบหน้าศาล แล้วหมุนตัวไหวไปจนครบทั้งสี่ทิศ

- คนทรงกล่าวอ้อลาเจ้าขุนทุ้ง แจ้งว่าตนเองจะต้องถือศีลเคร่งครัดต่อไปอีกสามวัน เพราะการมายกศาลครั้งนี้ เป็นการกระทำเกินกำลังและอำนาจวาสนาแห่งตน ขอให้ท่านโปรดอภัยให้ด้วย

๐๘.๔๕ น. - ร่างทรงกระโดดขึ้นสูงแล้วล้มลงฟูพวยหน้าศาล เงียบ นิ่ง ลึกครู่จึงคลาย แล้วเริ่มรู้สึกตัว

- กล่าวว่า อีก ๑๐ นาที จากนั้น ให้ลาของที่สังเวไดให้รับไปเข้าพิธีสงฆ์ นิมนต์พระ ๙๙ รูป มาสวดมนต์เวลา ๐๙.๐๐ น. เพื่อความเป็นสิริมงคล

๐๙.๐๐ น. - ผู้บริหาร อาจารย์ เจ้าหน้าที่ของสถาบันต่าง ๆ ในศาลายา มาพร้อมกันที่ห้องโถงใหญ่สถาบันอาเซียน คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัยจุฑารูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย เริ่มพิธีสงฆ์ ถวายของ ถวายภัตตาหาร (ปิ่นโต) ผ้าสบง และปัจจัย กรวดน้ำ แผ่ส่วนกุศลให้ครูบาอาจารย์บรรพบุรุษ เจ้าที่ เจ้าขุนทุ้ง และพระวิญญูณาณรัชกาลที่ ๕

๑๐.๐๐ น. - เสริ่งพิธี

๕. เหตุการณ์หลังจากการตั้งศาล

ผู้อำนวยการศูนย์ศาลายา ได้กำหนดเลือกสถานที่ตั้งโบสถ์น้อยที่สนามหญ้าเล็กทางหน้าสถาบันอาเซียน อยู่ซ้ายมือของผู้ที่เดินทางเข้ามาในศาลายา กำหนดแบบแล้ว

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ทรงทราบเรื่องทั้งหมด ทรงพระกรุณาพระราชทานพระพุทธรูปของส่วนพระองค์ เป็นพระพุทธรูปสมัยทวาราวดีให้มาประดิษฐานที่โบสถ์น้อยแห่งนี้

เตรียมพระบรมรูปรัชกาลที่ ๕ ที่ ๔ และสมเด็จพระบรมราชชนนีไว้เพื่อตั้งในโบสถ์น้อยนี้ด้วย ทั้งนี้เพราะทั้งสามพระองค์มีความเกี่ยวข้องกับพื้นที่ศาลายาแห่งนี้มาแต่กาลก่อน วันที่เขียนบทความนี้โบสถ์น้อยยังไม่ได้ลงมือสร้าง แต่คาดว่าจะต้องสร้างเสร็จในระยะเวลาอันใกล้

เหตุการณ์ทุกอย่างผ่านไปด้วยดี ก็สามหาวิทยาลัยเรียบร้อย ไม่มีคนเจ็บหนัก ไม่มีคนตายทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น

ไม่มีใครได้พบเห็นสุภาพสตรีที่ออกมาให้เห็นตัวตอนกลางคืนอีกเลย

สิ่งที่แปลกประหลาดที่สุดก็คือ เมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๓๕ มีการประชุม สรรหาผู้อำนวยการสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท ที่เรือนไทย ท่านอาจารย์ วิทยุ ฌ กลาง ผู้แทนจากสภามหาวิทยาลัย มาทำหน้าที่เป็นกรรมการสรรหา

อาจารย์วิทยุ ฌ กลาง เป็นบุคคลหนึ่งซึ่งสามารถรับกระแสจิตได้ ท่านไม่เคยมาที่เรือนไทยสาละเลย หลังจากได้ถามถึงความปลอดภัยจากเพลิงไหม้ การประกันไฟ แล้ว ตอนหนึ่งท่านกล่าวขึ้นมาลอย ๆ ตอนหนึ่งว่า ที่เรือนไทยนี้มีจิตสถิตอยู่ แต่เขาอยู่สบายไม่ กวนใคร มองไกลออกไปโน่น ท่านบอกว่าเห็นชายสูงอายุคนหนึ่งยืนอยู่ ยืนเฉย ๆ ทำทางสบาย อารมณ์ นุ่มนวลตาหมากรุกไว้หนวด ผิวคล้า ซึ่งเป็นรูปร่างของขุนท่งที่เราได้เห็นมา แต่อาจารย์ วิทยุ ฌ กลาง ไม่เคยเห็นรูปปั้น ไม่เคยทราบที่เราตั้งศาลกันเพราะเหตุว่าคนตายในสาละยา บ่อย ๆ แล้วทำไมท่านจึงมาบอกลักษณะเจ้าขุนท่งได้ชัดเจนถึงเพียงนั้น อาการที่เจ้าขุนท่งนั้นนั้น แสดงว่าท่านสบายใจแล้วไม่ต่อต้านผู้หนึ่งผู้ใดเหมือนกับก่อนการตั้งศาล

๖. วิเคราะห์

ผู้เขียนเคยเห็นการทรงเจ้ามาประมาณสามครั้ง ครั้งหนึ่งเป็นเรื่องพระฤๅษี องค์หนึ่งมาเข้าทรงในพิธีไหว้ครูดนตรีไทยที่บ้านครูเฉลิม บัวท่ง รายนั้นไม่ค่อยจะเชื่อและไม่ ศรัทธาเลย อีกครั้งหนึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับสำนักปู่สวรรค์ ซึ่งปัจจุบันตำรวจได้สั่งปิดสำนักไปแล้ว

ปกติแล้ว ผู้เขียนบทความนี้ไม่เคยเชื่อเรื่องการทรงเจ้า เมื่อเรียนจบจาก ต่างประเทศกลับมารับราชการในปี ๒๕๑๑ วันหนึ่งมีผู้มาบอกว่าเสด็จพระองค์หม่อม ซึ่งนับเนื่อง เป็นพระญาติชั้นผู้ใหญ่ คือมีศักดิ์เป็นอาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน กำลัง จะหมดบุญและจะต้องสิ้นพระชนม์ในเวลาอันใกล้ ซึ่งผู้เขียนตกใจในคำทำนายนั้นมาก ด้วย เสด็จพระองค์นี้ทรงพระกรุณาเลี้ยงดูผู้เขียนมาตั้งแต่สอนเดินใหม่ ๆ ผู้นำข่าวร้ายมาแจ้งบอกว่า ถ้าต้องการแก้เคล็ด ให้ไปหาเจ้าเข้าทรง โดยจะเป็นผู้นำผู้เขียนไป ก็ได้ประสบกับการทรงเจ้าที่ สำนักปู่สวรรค์ ผู้เข้าทรงเป็นชายหนุ่ม มีการให้ยารักษาโรค เทศนาโดยอ้างว่าเป็นสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (โต พรหมรังสี) มาเข้าทรงและมีเทศนาประจำทุกวันอาทิตย์ตรงเวลา ทุกครั้ง

ผู้เขียนขึ้นไปพบร่างทรง และถูกดูว่าถ้าไม่เชื่อแล้วขึ้นมาหาทำไม จึงตอบไป ว่า ที่มานี้ ไม่เกี่ยวกับเรื่องว่าเชื่อหรือไม่เชื่อ ความจริงนั้นต้องการมาถาม ที่ว่าเสด็จฯ จะ หมดบุญนั้นจริงหรือไม่ประการใด ถ้าหมดบุญจริง จะช่วยกันต่อบุญท่านได้โดยวิธีใด เกี่ยวกับ

เรื่องที่ว่าเชื่อท่านหรือไม่นั้น เมื่อยังไม่ได้พบพุดจา ได้ถามกันมาก่อนเลยจะให้เชื่อได้อย่างไร คิดว่าเมื่อคุยกันเข้าใจแล้วทุกอย่างประกอบด้วยเหตุผลที่เชื่อถือได้ จึงจะเชื่อ ร่างทรงก็บรรยายถึงโรคภัยของเสด็จฯ ซึ่งไม่ตรงกับพระโรคจริง ๆ ที่ท่านเป็นอยู่ ผู้เขียนไม่เชื่อ จึงลงมาจากสำนักปุสวรค์

ขณะที่เราขับรถกลับบ้านนั้น เกิดอาการกลัวว่าเราทำผิดหรือเปล่า ที่คนทรงบอกแล้วเราไม่เชื่อ หากเสด็จฯ ประชวรสิ้นพระชนม์จริง จะต้องเสียใจเพียงใด

ด้วยเหตุที่รู้จักหน้าพระทัยเสด็จฯ ที่ทรงเล็งดูผู้เขียนมาอย่างดี จึงนำเรื่องที่สำนักปุสวรค์ก่อกวนไปเล่าถวาย รับสั่งว่าคนเราเมื่อถึงที่ตายก็ต้องตาย จะไปหลยดุมันไม่ให้ตายนั้นไม่ได้จงอย่าไปเชื่อพิธีกรรมต่ออายุอะไรนั้นเลย ต้องเสียเงินโดยไม่จำเป็น ทรงเล่าว่า เมื่อก่อนที่ผู้เขียนจะกลับมาจากต่างประเทศก็เคยมีผู้หญิงคนหนึ่งจากสำนักปุสวรค์นี้ เข้ามาเฝ้าท่านและพยายามที่จะให้ท่านเสด็จไปรักษาพระองค์ที่สำนักปุสวรค์ พยายามที่จะให้ทรงฟังเพลงการเทศนาของร่างทรง แต่ท่านไม่ยอมทำตาม

ปรากฏว่ากลุ่มผู้บริหารสำนักปุสวรค์พยายามที่หาเสียงเข้าสำนัก โดยจะนำเพลงการเทศนาของร่างทรงให้ไปออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ อ.ส. พระราชวังดุสิต อันเป็นสถานีวิทยุส่วนพระองค์ ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และได้พยายามติดต่อทางสำนักพระราชวังดุสิตอันเป็นสถานีวิทยุส่วนพระองค์ ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และได้พยายามติดต่อทางสำนักพระราชวังหลายครั้งก็ไม่ประสบความสำเร็จ จึงได้พยายามสร้างสะพานเชื่อมระหว่างเสด็จฯ กับสำนัก หากเสด็จฯ ทรงหลงตามสำนักปุสวรค์ก็อาจจะนำเทพนั้นไปออกอากาศทางวิทยุ อ.ส. ได้โดยเสด็จฯ อาจจะทรงดำเนินการให้

ผู้เขียนเห็นว่า ปัญหาของคนจากสำนักปุสวรค์นั้นแคบ คือไม่รู้ระเบียบในพระทัยของเจ้านายว่า ท่านจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมือง เมื่อทราบดังนั้นก็ยังไม่เชื่อสำนักปุสวรค์ สมัยนั้นยังมีการตอบปัญหาประจำวันทางหน้า น.ส.พ. สยามรัฐ โดย ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช จึงได้เขียนไปถามท่านอาจารย์คึกฤทธิ์ ถึงเรื่องความเชื่อในเรื่องนี้ ท่านอาจารย์ตอบว่า เป็นเดรัจฉานวิชา โดยเฉพาะที่สำนักแห่งนี้ เชื่อไม่ได้ ทางสำนักปุสวรค์ก็โกรธโทรศัพท์มาด่าว่าผู้เขียนถึงบ้าน

ต่อมาผู้เขียนไปราชการที่เชียงใหม่ ก็ไปเห็นเขาเปิดสาขาสำนักปุสวรค์ที่นั่นได้เข้าไปจอตระพึงการเทศนาอยู่ห่าง ๆ วันที่เทศนานั้น คำคุณชายคึกฤทธิ์เสีย ๆ หาย ๆ ยึดยาวไม่ใช้กิจกรรมของสงฆ์หรือร่างทรงอันใดที่จะพึงกระทำ จึงไม่ชอบสำนักเขาร่างนี้ยิ่งขึ้นไป

อีก เพราะมีวัตถุประสงคที่แอบแฝงอยู่ด้วย ต่อมาอีกไม่นาน ตำรวจก็บุกจับและปิดสำนักดังกล่าวนี้ไปจนหมดสิ้น

แต่เหตุการณ์ที่ศาลาขานี้ตรงกันข้ามกับประสบการณ์เก่าอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือผู้เขียนได้เห็นผิจจริง ๆ ได้เห็นผีเข้าพระที่กัถลึงสวดมนต์ ได้เดินพูดกับผีด้วยตนเอง เมื่อตรวจสอบเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เล่ามาแล้วข้างต้นโดยลำดับ เรื่องราวนั้นเข้ากัน เหมาะสมอย่างยิ่ง ก็เลยต้องเชื่อ

คนทรงเจ้าที่มาช่วยงานที่ศาลาฯ ไม่เคยรู้จักคุ้นเคยกันมาก่อน ไม่เคยมาที่ศาลาฯ ไม่เคยออกปากขอค่าบริการทรงเจ้า ไม่เคยโอ้อวดคุณภาพแห่งตน ประพฤติตนอยู่ในจรรยาบรรณที่ดี ถือศีล และกินเจ พยายามทำตัวและใจให้สะอาด เวลาเข้าทรงสามารถเล่าเรื่องราวต่าง ๆ สอดคล้องกันกับประวัติความเป็นมาของสถานที่แห่งนี้ จึงค่อย ๆ เชื้อขึ้นทีละน้อย

การที่ท่าน พระครูภาวนาวิจารณ์ พระวัดโพธิ์ตั้งใจเข้ามาช่วยครั้งแรกแล้วเข้ามาไม่ถึงนั้น เป็นอาการเดียวกับที่คนทรงหญิงคนนี้พบ เมื่อแรกนั่งสมาธิจากที่บ้านของตนเองแล้วเข้ามาศาลาฯ ไม่ได้ ต้องถือศีล กินเจ ทำตัวและใจให้สะอาด นานถึง ๗ วัน จึงเข้าทรงใหม่ โดยอาศัยแรงจากเจ้าพ่อขุนแผนเมืองกาญจน์ อีกองค์หนึ่งเป็นผู้นำพาเข้ามาได้ แต่ก็มีอุปสรรค กว่าจะมาถึงการที่พระครูภาวนาวิจารณ์อาพาธ และถึงแก่กรรมภาพนั้นอาจจะเป็นเพราะท่านชราและอ่อนแรงอยู่แล้ว การที่จะเพ่งจิตเดินทางไปสู่สถานที่ที่ยากนั้นเป็นเรื่องเหน็ดเหนื่อยมาก แต่ก็เป็นที่แปลกกว่าพระครูภาวนาวิจารณ์สั่งให้เอาพระบรมรูปรัชการที่ ๕ ไปตั้งที่ศาลาฯ เพื่ออะไร เป็นคำสั่งเดียวกับคำสั่งของร่างทรง

ทำไมคนที่ไม่เคยรู้เรื่องในศาลาฯเลย เช่น อาจารย์ทัญญู ณ กลาง จึงสามารถสื่อสารทางจิตกับจิตวิญญาณที่อยู่ในศาลาฯได้ และสามารถบอกเรื่องราวได้ถูกต้องน่าพิศวง

อีกประการหนึ่งหลังจากตั้งศาลแล้ว เหตุการณ์ที่เคยวุ่นวายต่าง ๆ ก็เริ่มลดน้อยลงไปเป็นลำดับ อันตรายต่าง ๆ กับคนที่เข้าออกในศาลาฯก็ลดน้อยลงด้วย

มีคนงานก่อสร้างคณะวิศวกรรมศาสตร์ ตกจากที่สูงอีกสองรายหลังตั้งศาลแล้ว แต่ไม่เจ็บมาก ต่อมาคนงานได้มาไหว้ศาลต่อจากนั้นไม่มีอุบัติเหตุอีก

การก่อสร้างอาคารเรียนของโครงการศึกษานานาชาติ ผู้รับเหมาเป็นคนรอบคอบ ในวันที่ก่อสร้างได้บวงสรวงบอกเจ้าที่ และหมั่นแซ่แซ่ไหว้ โดยตั้งของสังเวยกลางแจ้งแล้วกางร่มให้เป็นระยะ ๆ จนก่อสร้างเสร็จไม่มีคนตาย

จึงขอบันทึกเรื่องนี้ไว้เป็นหลักฐาน ไม่ได้หวังจะให้ท่านผู้อ่านเชื่อตามเลย แต่เป็นการเสนอเรื่องราวที่ผู้เขียนเห็นว่าน่าจะเป็นความจริงในส่วนหนึ่ง รวมทั้งเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาเรื่องอิทธิพลของความเชื่อ ซึ่งเป็นหลักสำคัญของวิชามานุษยวิทยาที่เราจะต้องเรียนรู้

๗. สรุป

มีผู้เชื่อว่าพื้นที่ศาลายานี้มีจิตวิญญาณของเจ้าที่รักษาอยู่ มีหัวหน้าเป็นใหญ่ชื่อว่า "เจ้าขุนทุ้ง" เดิมเป็นคน แต่เมื่อตายไปแล้วเป็นเจ้าที่สิงสถิตอยู่ที่พื้นที่ศาลายานี้

จิตวิญญาณกลุ่มที่หนึ่ง อยู่ลึกลงไปเป็นจิตวิญญาณของเหล่าทหารที่รบราฆ่าฟันตายบนท้องทุ่งแห่งนี้มาตั้งแต่สมัยทวารวดีซึ่งมีแขกจาม และขอมเข้ามารบด้วย

จิตวิญญาณกลุ่มที่สอง อยู่ตื้นขึ้นมามีอีกเป็นกลุ่มที่ตายเพราะโรคระบาดในราวสมัยรัชกาลที่ ๓ (คนทรงบอก) ตายกันหมดทั้งหมู่บ้าน เดิมทีนี้ชื่อตำบล ศาลา เมื่อเจ็บไข้ตายกันมากได้ใช้ศาลาเป็นที่แจกยา ตำบลนี้จึงชื่อ ศาลายา และเมื่อคนตายมาก ต้องชักศพไปเผา ก็เกิดตำบลชื่อ ศาลาทำศพ ตามมา

จิตวิญญาณกลุ่มที่สาม เป็นวิญญาณของคนรุ่นปัจจุบัน คนที่ตายในศาลายา ณ สถานที่ อาคารต่าง ๆ รวมทั้งร่างของบรรดาอาจารย์ (ศพ) ที่คณะแพทย์ได้นำมาดองไว้เพื่อใช้ในการเรียนการสอนวิชากายวิภาคศาสตร์

ทั้งสามกลุ่มนี้อยู่ในเนื้อที่ซึ่งเป็นของมหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยแห่งวิทยาศาสตร์ เป็นสถานที่ราชการ ไม่มีความผูกพันกับเจ้าที่เหมือนชาวบ้านที่เคยอยู่ในที่นี้มาก่อน ไม่ได้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้อย่างสมำเสมอ หรือทำบุญไปแต่ไม่ถึง

ในการทำบุญเลี้ยงพระ ๙๙ องค์ เป็นครั้งแรกของศาลายาได้มีการกวาดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้เจ้าที่ โดยเอ่ยนามท่านว่า เจ้าขุนทุ้งและบริวาร น่าจะได้มีการทำบุญที่ศาลายาบ่อย ๆ

ศาลที่ตั้งขึ้นเป็นศาลเจ้าขุนทุ้ง ควรบูชาด้วยของสีม่วง ชอบควาย บูชาด้วยหมาก พลู บุหรี่ และเหล้าขาว โดยจุดธูปเพียงดอกเดียวบูชา ไม่ต้องจุดเทียน หากมีโอกาสควรยกอาหารไปเช่น ในวันพระ หรือวันใดก็ได้ตามแต่จะศรัทธา

ขอจบบันทึกไว้เพียงเท่านี้

เจ้าพ่อขุนทุ่ง

รองศาสตราจารย์สุกรี เจริญสุข

ผู้เขียนอยู่ทำงานกับอาจารย์หมอportunพิศ อมาตยกุล ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๐ เป็นต้นมา มีความประทับใจในตัวท่านลึก ๆ นอกจากจะเป็นนักค้นคว้า ด้านดนตรีแล้ว ท่านเป็นหมอที่ช่วยนักดนตรี ท่านเป็นคนชวนให้ผู้เขียนโอนมาจาก กระทรวงศึกษาธิการเพื่อที่จะมาสร้างวิทยาลัยดนตรีขึ้นในมหาวิทยาลัยมหิดล ที่สำคัญ คือ อาจารย์หมอportunพิศมีความละเอียดในประเพณี พิธีกรรม ซึ่งคนดิบ ๆ อย่างผู้เขียน ยากที่จะเข้าถึง เข้าใจเอาว่าเรื่องพิธีกรรมเจ้าที่ในมหาวิทยาลัยมหิดลไม่มีใครทำหน้าที่ แม้ว่าจะมีสถาบันทางวัฒนธรรม มีวิทยาลัยเกี่ยวกับศาสนาอยู่ก็ตาม แต่ก็เป็นผู้เขียน ผู้ศึกษามากกว่าผู้ที่ทำพิธีกรรม ในฐานะนักดนตรีอยู่กับนักดนตรีไทยใกล้ชิดกับ พิธีกรรมต่าง ๆ ทุกพิธีกรรมเพราะต้องทำเพลงในพิธี จึงจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องเข้าไปใน พิธีกรรมโดยไม่รู้ตัว เพลงพิธี เพลงหน้าพาทย์จะเชิญชวนให้จิตใจตามพิธีกรรมไปลึก ๆ

เมื่อทำงานกับอาจารย์หมอportunพิศนานปีเข้าก็ได้เห็นพิธีกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยแม้ว่าบางครั้งจะไม่เข้าใจก็ต้องศึกษา อาจารย์สังัด ภูเขทอง อีกท่านหนึ่งที่เป็นผู้เชี่ยวชาญอยู่ในวิทยาลัยมานาน ท่านอ้างให้ฟังบ่อย ๆ ว่า พระบาท สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้รับสั่งบันทึกไว้ในพระราชพิธีสิบสองเดือนว่า พิธีกรรมบางพิธีกรรมไม่มีเหตุผลไม่เกิดประโยชน์ แต่ทำดีกว่าไม่ทำ

มหาวิทยาลัยได้มีคำสั่งให้ผู้เขียนทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยการโครงการ จัดตั้งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ภายใต้งานงานอธิการบดี แต่อาศัย บัณฑิตวิทยาลัยโดยความอนุเคราะห์ของอาจารย์หมอมันตรี จุลสมัย คณบดีในขณะนั้น เมื่อต้องทำหน้าที่ผู้อำนวยการก็ยุ่งยากมาก ไม่ใช่เรื่องวิชาการ แต่เป็นเรื่องบริหารและ พิธีกรรม กราบพระอย่างไร จูกรูปเทียนอย่างไร อาราธนาศีลอย่างไร เป็นเรื่องที่ ผู้อำนวยการจะต้องเรียนรู้และเป็นคุณสมบัติทำได้ถูกต้องอดไม่ผิด

เมื่ออาจารย์หมอportunพิศ อมาตยกุล เกษียณอายุจากราชการไป ดู เหมือนว่าไม่มีคนดูแลศาลเจ้าพ่อขุนทุ่ง ซึ่งอยู่ในพื้นที่ของศาลาया อาจารย์หมอก็ พยายามที่จะให้คณะต่าง ๆ รับช่วงต่อ จนแล้วแต่รอดก็ไม่มีคณะได้รับผิดชอบเป็น เจ้าภาพในการทำพิธีสิบสองเดือนพิธีกรรมศาลาเจ้าที่ในศาลาयाได้

จนถึงต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๒ อาจารย์หมอมพูนพิศก็มาบอกให้ผู้เขียนช่วยรับสืบทอดทำพิธีกรรมให้ศาลเจ้าพ่อขุนทุ่งด้วยผู้เขียนก็รับไว้ด้วยความเต็มใจ เพราะก่อนหน้านี้มีเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นโดยที่ไม่สามารถจะอธิบายหรือตอบอะไรได้ อะไรก็ตามที่จะช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น เพื่อส่วนรวม เพื่องาน ก็ต้องทำทั้งนั้น

ระหว่างการสอนนักศึกษาปริญญาโท วิชาสุนทรียศาสตร์ทางดนตรี เทอมที่ ๒ เมื่อปีการศึกษา ๒๕๔๑ เมื่อสอนเสร็จเวลาเที่ยงพอดี ขณะที่อยู่เขียนเก็บเอกสารการสอน นักศึกษาทั้งห้องก็ออกจากห้องไปหมด เหลือนักศึกษาหญิงอยู่คนหนึ่ง บอกให้ผู้เขียนปิดประตูด้วยเสียงที่เปลี่ยนไป

“เจ้าอยู่ก่อน แล้วปิดประตูเสีย”

แล้วเธอในสภาพร่างทรงก็สำแดงเดชเป็นคนนั้นคนนี้สร้างอภินิหารให้ผู้เขียนเชื่อ ตอนแรกก็ขลุ่ยและแปลกใจ พอรวบรวมพลังใจตั้งสติได้ก็สอบถามไปแบบคุยกันปกติ ว่าเป็นใครต้องการอะไร ทำไมต้องเป็นอย่างนี้ ร่างทรงก็ตอบว่าเป็นเทวดาหลาย ๆ องค์ แด่ลงมาเพื่อจะ帮助用户เขียนในฐานะที่ตั้งใจจะทำงาน แถมค่าผู้เขียนอีกต่างหากว่าเป็นคนดีและดี

คุยกันหลายนาที่ร่างทรงก็ให้ผู้เขียนไปขับรถไปยังเรือนไทย ชี้สถานที่ที่จะก่อสร้างอาคารภูมิพลสังคีต เราเข้าไปในพื้นที่ไม่ได้เพราะยังเป็นพลุ ก็ได้แต่เลาะขอบสระน้ำแถว ๆ เรือนไทย เธอร่างทรงก็ชี้ลงไปที่นี่บอกว่ามีวิญญาณอยู่มากมายต้องการความช่วยเหลือ ให้ทำพิธีก่อนที่จะสร้างไม่เช่นนั้นก็จะสร้างไม่สำเร็จ เมื่อเจอผู้คนเธอร่างทรงก็จะกลายร่างเป็นคนปกติกลับไปกลับมา

ผู้เขียนไม่เคยปรึกษาใคร เพราะเกรงว่าจะเสียหายนักร่างทรง ซึ่งเป็นนักศึกษา แต่ก็ขบคิดอยู่ตลอดเวลาว่ามันคืออะไร ไปถามหาความรู้จากคนที่พอมีความรู้มากกว่าก็ไม่ได้คำตอบ ส่วนใหญ่จะเป็นคำตอบที่เป็นความเชื่อ ผู้เขียนก็ไม่ได้คำตอบที่จะหายข้องใจได้

อีกเดือนหนึ่งผ่านไปเธอร่างทรงก็ปรากฏอีกครั้งหนึ่ง พร้อม ๆ กับ อาจารย์สัจ ภูเขทอง นั่งอยู่ด้วย คราวนี้ผู้เขียนมีพยาน อาจารย์สัจเองท่านก็เป็นผู้รู้พิธีกรรมมาก ไม่เชื่อไสยศาสตร์ มีความหนักแน่นและมั่นคง ผู้เขียนก็อุ่นใจ วันนั้นผู้เขียนถามร่างทรงมากมาย อาทิ อยู่บนสวรรค์พบนักดนตรีบ้างไหม เธอร่างทรงก็บอกว่ามี ท่านบาค (Johann Sebastian Bach, ค.ศ. 1685-1750) และท่านพาลเลสตรีนา (Giovanni Palestrina, ค.ศ. 1525-1594) ผู้เขียนก็ให้เธอร่างทรงร้องเพลงบทสวดของพาลเลสตรีนา เธอก็ขับร้องได้ไพเราะและเคาะจังหวะทั้ง ๒ มือ ลงบนขาไพเราะมากทีเดียว

ผู้เขียนได้ถามว่าครุฑนตรีไทยอยู่บนสวรรค์บ้างไหม ได้รับคำตอบว่ามีครุฑนุญงค์ เกตุคง แต่ไม่มีชุดที่จะทำบุญ เมื่อสอบถามอาจารย์หมอพูนพิศ ภายหลังได้ความว่า เมื่อครุฑนุญงค์ เกตุคง เสียชีวิตที่โรงพยาบาลนั้น ไม่ได้ใส่เสื้อผ้าเลย ผู้เขียนจึงได้มอบทรัพย์ให้กับคนที่รู้เรื่องไปทำบุญสังฆทานอุทิศให้กับครูไป

ต่อมาเมื่อผู้เขียนได้เล่าให้อาจารย์หมอพูนพิศ อมาตยกุลฟัง อาจารย์ก็บอกว่า“กิดแล้วยูจะได้เข้าใจอะไรบ้าง” วันดีคืนดีอาจารย์หมอก็มาบอกให้รับช่วงต่อการทำพิธีกรรมไหว้เจ้าที่ ศาลเจ้าพ่อขุนท่งเหมือนกับมีผู้สืบทอด ซึ่งต้องเป็นผู้ที่อยู่ในศีลในธรรม ประพฤติตนบริสุทธิ์ทั้งกายวาจาใจ ในที่สุดก็ตอบรับทำหน้าที่จากอาจารย์หมอ โดยท่านอาจารย์หมอได้ติดต่อคนทรงที่เคยตั้งศาลเจ้าพ่อขุนท่งมาทำพิธี

ผู้เขียนได้เชิญละครแก่นมารำถวายท่าน สิ่งแรกที่เห็นอาการก็เปลี่ยนไป เป็นคนแจ่มใส บอกว่าผู้เขียนเป็นคนที่สามารถรับพิธีกรรมต่อได้ แต่เป็นคนที่ดีและดีบ ซึ่งเป็นคำพูดเดียวกับที่เคยเจอกับร่างทรงนักศึกษา ท่านบอกว่าจะมีคนตายในการก่อสร้างอาคารภูมิพลสังคีต ผู้เขียนก็ขอว่าไม่มีการตายจะได้ไหม ท่านตอบว่าการก่อสร้างจะยากลำบากมาก

ต่อมาผู้จัดการบริษัทรับเหมาก่อสร้างผูกคอตายในรถ เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๔๑ รายละเอียดไม่เป็นที่เปิดเผย ต่อมาคนงานลากสายโทรศัพท์เข้าไปในพื้นที่ก่อสร้างก็ถูกไฟช็อตเสียชีวิตอีกคนหนึ่ง

ผู้เขียนได้ติดต่ออาจารย์หมอพนพิศอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเชิญคนทรงมายังพื้นที่ ได้ทำพิธีเท่าที่จำเป็นได้ความว่าจะมีคนตายอีก ท่านมองเห็นคนขึ้นไปยังที่สูง ๆ ผู้เขียนเข้าใจและเดาเอาเองว่าเป็นการย้ายเสาสถานีวิทยุ กรมประชาสัมพันธ์ ผู้เขียนก็ขอว่าไม่ตายได้ไหม ให้ทำอะไรก็ได้ที่ไม่ตาย ท่านก็แนะนำให้ไหว้ขอเจ้าพ่อขุนทุ่งโดยมีหุ่นหรือตุ๊กตาขอชีวิต ผู้เขียนก็บอกว่าจะทำศาลให้ใหม่แทนศาลเก่าให้ตอบแทน

หลังจากนั้นท่านก็บอกว่าเห็นอาคารสว่างไสวมีผู้คนมากมาย มีคนเล่นดนตรีเต็มไปหมด มีความเจริญรุ่งเรือง มีชาวต่างประเทศไปมาเล่นดนตรีกัน อย่างมีความสุข อาคารเกิดขึ้นอย่างงดงาม

ผู้เขียนเล่าให้อาจารย์สังัด ภูเขาทองฟัง ทุกคนรู้ว่าการก่อสร้างอาคารภูมิพลสังคีตมีปัญหามากมาย ตั้งแต่ไม่มิงบประมาณ ไม่มีค่าออกแบบ คนที่รับปากว่าจะบริจจาค่าแบบก็เบี้ยวไม่ได้บริจจาคอย่างทีพูดไว้ ผู้เขียนได้ไปยืมเงิน

เพื่อนฝูงมาเพื่อจ่ายค่าออกแบบไปพลาง ๆ ก็มีปัญหา ผู้บริหารก็ทหางเงิน เสมือนว่าผู้เขียนสร้างอาคารส่วนตัว ไม่ใช่ของทางราชการแต่ประการใด ประสบปัญหาหนักที่สุดในชีวิตราชการ ผู้เขียนถึงกับน้ำตาตกพร้อมที่จะลาออกทุกเมื่อและทุกขณะจิต เพียงแต่รับปากกับดวงวิญญาณของครูพระเจนดุริยางค์ ว่าจะสร้างวิทยาลัยดนตรีตามปณิธานของท่านให้สำเร็จ

แม้จะมีความมุ่งมั่นสักปานใดก็ตาม เมื่อเจออุปสรรคทุกด้าน ผจญชะตากรรมเพียงคนเดียวก็ย่อมไม่สนุกแน่นอน ตัดสินใจทำตามร่างทรงบอก อาจารย์สังัด ภูเขาทอง แขว่วว่าผู้เขียนทำทุกอย่าง ตัดสินบนผีก็ต้องเอา เมื่อฟังมนุษย์ไม่ได้ก็ต้องฟังทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งผีและเทวดา

ผู้เขียนได้ให้สำนักงานทำหนังสือเชิญชวนผู้มีจิตศรัทธาร่วมทำบุญสร้างศาลเจ้าพ่อขุนทุ่ง โดยให้ออกแบบปรับปรุงจากบริเวณเดิม เพื่อไม่ให้เสียภูมิทัศน์ มีความขลัง เดินเข้าออกสะดวก เมื่อถึงฤดูฝนพื้นที่เป็นโคลน มีคนคอยบำรุงดูแลทำความสะอาด

ที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์มีอาจารย์กฤษดี บุรณวิทย์วุฒิ เรียนจบมาทางด้านสถาปัตยกรรม มีความรู้อย่างดี เป็นที่พึ่งของผู้เขียนเป็นผู้ออกแบบ เมื่อสร้างออกมาแล้วก็งดงามมากพอควร ประกอบกับได้รับบริจาคมากพอที่จะสร้างให้งดงามพอที่ทางวิทยาลัยนานาชาติได้ทำถนนหน้าศาลเจ้าพ่อขุนทุ่งพอดี จึงดูงดงามไปหมด มีต้นไม้แขวนว่าวปลิวไสว มีคนมากราบไหว้ทุกวันไม่ขาดสาย สร้างความมั่นคงทางจิตใจให้กับชาวศาลาयाได้โชติเดียว

งานก่อสร้างอาคารภูมิพลสังคีตของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ที่เคยมีปัญหาบริษัทไม่ยอมทำก็เข้ามาทำงานอย่างเอาจริงเอาจัง งบประมาณที่ไม่เคยสะดวกก็ดูเหมือนว่าทุกคนมาช่วยกันหมด ทั้งผี เทวดาและมนุษย์ก็ร่วมใจกันช่วยอย่างเต็มความสามารถ

ผู้เขียนเคยเปรย ๆ ว่า วิทยาลัยดุริยางคศิลป์นั้นอาภัพ คนอื่นเขาได้เป็นลูกเมียหลวง ได้เป็นลูกเมียน้อย เราเป็นเด็กเร่ร่อนหาที่อยู่ก็ไม่ได้เหมือนเจ้าไม่มีศาล ครั้นตั้งศาลเสร็จความรู้สึกที่เป็นกำลังใจที่จะต่อสู้กลับคืนมาอย่างสมบูรณ์ ที่เคยยากลำบากก็ดูเหมือนว่าจะง่ายขึ้น แทบไม่น่าเชื่อ

เมื่อครั้งตั้งศาลเจ้าพ่อขุนทุ่งครั้งแรก ผู้เขียนได้เคยทำพิธีเหมือนกัน แต่ก็ทำพิธีกรรมตามใจฉัน ไม่ได้ศึกษาอะไร เอาความสะดวกที่จะทำ เอาใจที่บริสุทธิ์ที่จะถวายโดยด้นหัวใจตัวเอง จัดอาหารคาวหวานเอง เมื่อเสร็จพิธีก็มอบข้าวปลาอาหารให้กับชาวบ้าน คนงานไปทาน อีก ๓ เดือนต่อมาก็มีคนฝากเรื่องมาให้บอกกับผู้เขียนว่า หัวหมูที่ถวายไปนั้นดิบ ไม่ได้เอายากินหมูแต่เอายากินปลากริมไข่เต่า ผู้เขียนก็ได้ทำถวายไปเรียบร้อยแล้ว

บัดนี้ศาลเจ้าพ่อขุนทุ่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้เขียนก็อยากเชิญชวนผู้มีจิตศรัทธาร่วมกันถวายจิต อนุโมทนาตามแต่ศรัทธาเพื่อสมโภชศาลเจ้าพ่อขุนทุ่ง ผู้เขียนได้เชิญลิเกคณะดอกอ้อ ช่อฟ้า จากโคราช มาแสดงในวันที่ ๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยได้รับความร่วมมือจากศูนย์ศาลายา ทำเวทีลิเกให้ ทราบมาว่า เจ้าพ่ออยากดูลิเก

ศาลเจ้าพ่อขุนทุ่ง เป็นศาลเล็ก ๆ ในศาลายา มีผู้คนเข้าไปสักการะบูชามากมาย ขออานิสงส์จึงเกิดแก่ผู้ที่มีจิตศรัทธาถ้วนหน้า ผู้เขียนเพียงแค่เล่าถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง บัดนี้ก็ทำให้จิตใจสงบนิ่งไม่หวั่นไหวโลดโผนดังแต่ก่อน อาจจะอยู่ใกล้ผีและเทวดามากขึ้น

รายนามผู้บริจาคสมทบทุน โครงการปรับปรุงภูมิทัศน์ ศาลเจ้าพ่อขุนทอง

รองศาสตราจารย์ชลิรัตน์ ดิเรกวัฒนชัย	1,000.00
รองศาสตราจารย์มันทนา ประทีปะเสน	400.00
คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล	3,000.00
คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยมหิดล	1,000.00
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล	2,000.00
คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล	2,000.00
คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล	4,000.00
คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล	4,000.00
คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล	1,500.00
คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล	3,500.00
มูลนิธิโรงพยาบาลเวชศาสตร์เขตร้อน	2,000.00
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล	20,000.00
วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล	2,000.00
วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล	500.00
สถาบันพัฒนาการสาธารณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล	2,000.00
สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล	10,000.00
สถาบันวิจัยโภชนาการ มหาวิทยาลัยมหิดล	1,000.00
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และพัฒนาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยมหิดล	1,000.00
สำนักคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยมหิดล	1,000.00
สำนักสัตว์ทดลองแห่งชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล	1,000.00
สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยมหิดล	2,450.00

